

Γράφει ο **Γιάνης Μαρίνης***

Λίγες μόλις μέρες από τον καταλογισμό του νέου ΕΝΦΙΑ, ενόψει του νέου ασφαλιστικού και της «εθνικής σύνταξης» των 390 ευρώ, ενόψει του κοψίματος των μισθών του λεγόμενου νέου ενιαίου μισθολογίου, τα ΣΥΝΕΚ μαζί με τη ΔΑΚΕ, με τα κοινά τους πλαίσια, άρχισαν να δείχνουν το «νέο» τους πρόσωπο στα εκπαιδευτικά σωματεία. Εκμεταλλευόμενοι τις 4 έδρες που απέσπασαν με αντιμνημονιακή φρασεολογία στην ΟΛΜΕ και διδασκόμενοι πολλά από την παλιά ΠΑΣΚΕ, που έτσι κι αλλιώς τμήμα της έχουν στριμώξει στα ψηφοδέλτιά τους, προσπαθούν να επιβάλουν το «ρεαλισμό» της ήττας και των μνημονίων σε βάρος των εργαζόμενων εκπαιδευτικών, μιλώντας για ισοδύναμα σε σχέση με τον καταγιγισμό των αντικοινωνικών μέτρων.

Τα νέα κυβερνητικά συνδικαλιστικά στελέχη για να ξορκίσουν την ταξική σύγκρουση παρελούν από τις τηλεοράσεις και τα ραδιόφωνα, πίνοντας το αμίλητο νερό μπροστά στον κομματικό τους ινστρούχτορα Φίλη, καταπίνοντας αριθμούς κενών, το νέο πλαίσιο της «μη τιμωρητικής» αξιολόγησης, γενικώς τη μνημονιακή βαρβαρότητα που βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Αυτός ο «αριστερός νεοφιλελευθερισμός» όπως επιχειρείται να περάσει σε όλη την κοινωνία, πέρα από τον βαθμό γελοιότητας των προταγμάτων του, απειλεί να σαρώσει κάθε δικαίωμα κι ελευθερία.

Μετά την τοποθέτηση του «αριστερού νεοφιλελεύθερου» υπουργού πως «οι γαλοπούλες δεν ψηφίζουν για την γιορτή των Χριστουγέννων» και τη νουθεσία της Λαγκάρντ προς τον ίδιο στο Περού ότι η ανώτερη σύνταξη στην Ελλάδα πρέπει να είναι 480 ευρώ, συνεχίζεται η οικονομική αφαιμάξη κι ερήμωση της χώρας και η επιβολή του διεθνούς ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Από την μια η σκανδαλώδης για τρίτη φορά ανακεφαλαιοποίηση των χρεοκοπημένων τραπεζών με χρήματα του δημοσίου (με ρυθμιστή τα κόκκινα δάνεια και τις μαζικές εξώσεις) που στερεί από πλατιά κοινωνικά στρώματα την αξιοπρεπή διαβίωση κι εντείνει τη φτωχοποίηση. Από την άλλη τα συνεχιζόμενα κύματα προσφύγων από τη Μέση Ανατολή, που λες και τους επιβάλλουν στα βασανιστήρια της ανθεκτικότητας προκειμένου στην επόμενη φάση να χρησιμοποιήσουν όσους επιζήσουν ως φτηνά εργατικά χέρια.

Ο ανηλεής πόλεμος των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων σε βάρος των λαών της περιοχής, είναι η άλλη όψη, πολύ βέβαια πιο καταστροφική κι αιμοβόρα, της οικονομικής κυριαρχίας των πολυεθνικών και της πολιτικής του διεθνοποιημένου καπιταλισμού των ΗΠΑ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εξάλλου μετά την καταστροφή υποδομών και παραγωγικών δομών, οι ίδιοι και οι κατασκευαστικές τους, εμφανίζονται *συνήθως στην ιστορία ως εγγυητές της ειρήνης και της ανοικοδόμησης.*

Όλα αυτά μέσα στο πλαίσιο των ανελέητων μεταξύ τους ανταγωνισμών, όπως δείχνουν κι οι νέες εμπορικές συμφωνίες σαν την ΤΤΙΡ (φτάνουν μέχρι και την ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών υγείας στην Ευρώπη από αμερικανικά κεφάλαια), που εξαφανίζουν οποιαδήποτε επίφαση ήπιας διαχείρισης της λεγόμενης ελεύθερης αγοράς του «παγκόσμιου χωριού». Χαρακτηριστικές είναι η ειρωνική προτροπή Σόιμπλε προς το ΔΝΤ για ανταλλαγή της Ελλάδας με το Πουέρτο Ρίκο, προκειμένου να μην αμφισβητείται η γερμανική πρωτοκαθεδρία στις εξελίξεις στην Ελλάδα, αλλά και η πρόσφατη προτροπή του ΔΝΤ προς την κυβέρνηση-μαριονέττα του Πουέρτο Ρίκο να κλείσει σχολεία προκειμένου να πληρώσει τα χρέη της προς την διεθνή ληστρική της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Στα καθ' ημάς, όπως δεν μπορείς ουδέτερα κι αποϊδεολογικοποιημένα να καλεις τον κόσμο σε φιλανθρωπία στους πρόσφυγες ή στους άστεγους, για να σηκώσουν με τα πενιχρά μέσα τους οι φτωχοί κι

αυτό το κόστος, κρύβοντας την αιτία και τις εγκληματικές ευθύνες των κυρίαρχων κι επικυρίαρχων, έτσι δεν μπορείς να καλείς σε ένα διάλογο, με δεδομένες τις ευρωενωστικές συμφωνίες και δρομολογήσεις, για τα προβλήματα του δημόσιου σχολείου, αγνοώντας την κοινωνική βάση και την ταξική φύση των προβλημάτων. Αυτό κι αν είναι ουτοπισμός, να προσπαθείς να λύσεις υποτίθεται τέτοιας φύσης, έκτασης και βάθους προβλήματα μεσούσης της καπιταλιστικής κρίσης. Ας μην μιλάνε λοιπόν κάποιοι στο όνομα του ρεαλισμού.

Κι επειδή η ιστορία γίνεται μπούμερανγκ για αυτούς που την επικαλούνται αλλά στην ουσία της την αγνοούν, καλό είναι να θυμηθούν ότι όταν οι Εγγλέζοι ήρθαν ως απελευθερωτές στην Ελλάδα για να συνεχίσουν την καταστροφή που έκαναν οι ναζί κατακτητές με την δικιά τους αποικιοκρατία και ανέλαβαν τον επισιτισμό του πληθυσμού, η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου ζήτησε διπλασιασμό των θερμίδων των μερίδων των συσσιτίων αυτοί απάντησαν καταφατικά, με μόνη προϋπόθεση να πέσουν στο μισό οι όποιοι μισθοί υπήρχαν.

Η διαγραφόμενη λοιπόν πορεία της ενατένισης από μακριά και απλής περιγραφής των νέων μέτρων των μνημονιακών συμφωνιών (που πήγε εκείνο το μέτρο που έβλεπε τα άλλα μέτρα να περνούν;) αποτελεί την χειρότερη τακτική συμβιβασμού με τις επιταγές ντόπιων και ξένων αφεντικών. Τα καθεστωτικά ρεφορμιστικά ιερατεία συμφωνούν πια να αφορίσουν το δίπολο μνημόνιο-αντιμνημόνιο, αφού προφανώς τους έγινε απαραίτητο το μνημόνιο. Είτε για να το περάσουν οι κυβερνήσεις τους, είτε για να το... αντιπαλέψουν με από τα πάνω άνευρες 24-ωρες, αποθέωση της λογικής της κρατικοσυνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, χωρίς κανένα σχέδιο κλιμάκωσης-ανατροπής μέτρων, κυβερνήσεων και προπάντων των πολιτικών έντασης κι αναπαραγωγής της εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Δεν υπάρχει πιο αντιδιαλεκτική αντίληψη από αυτή που διατυμπανίζουν εδώ και 6 χρόνια (κυρίως το ΚΚΕ, αλλά κι άλλοι) ότι αυτά τα μέτρα κι αυτές οι πολιτικές δεν ανατρέπονται μέσα στον καπιταλισμό, αλλά κι ότι υπάρχουν καπιταλισμοί χωρίς μνημόνια. Άλλωστε πολλοί από αυτούς καλό θα ήταν να μας απαντήσουν ποια μέτρα ανέτρεψαν και σε ποιες περιπτώσεις όλη την προηγούμενη περίοδο. Με μια μονοσήμαντη κι αντικοινωνική αντίληψη, αποτέλεσμα της χρόνιας ιδεολογικής προσφοράς στην άρχουσα τάξη, *αρνούνται στην αγωνιζόμενη κοινωνία την πορεία της εξέλιξής της μέσα από τους ταξικούς ανταγωνισμούς και συγκρούσεις.*

Έτσι συγχωνεύσεις σχολείων, αυξήσεις ωραρίων, περικοπές μισθών και συντάξεων και πολλά άλλα στους εκπαιδευτικούς χώρους κι αλλού, η διάλυση ευρύτερα του κοινωνικού ιστού, πέρασε παρά τις πολυάριθμες απεργίες και λαϊκές κινητοποιήσεις, που σαμποταρίστηκαν πολλές φορές ανοιχτά από τα ίδια κόμματα και πολιτικά συμφέροντα. Πώς θα σταματήσουν τώρα τις στοχεύσεις *«για ευθυγράμμιση αριθμού διδακτικών ωρών ανά μέλος προσωπικού και αναλογία μαθητών ανά εκπαιδευτικό, με βέλτιστες πρακτικές ΟΟΣΑ,... αξιολόγηση εκπαιδευτικού συστήματος,... εκσυγχρονισμό επαγγελματικής εκπαίδευσης με παραδοτέα μαθητεία, πιστοποίηση και συμπράξεις με ιδιωτικά κεφάλαια»*, που αναφέρονται στο μνημόνιο-3; Αντίθετα, όχι μόνο δεν πρόκειται να φτάσουμε με παρθενογένεση σε άλλες κοινωνίες, σοσιαλιστικές ή όπως αλλιώς τις λένε, αλλά η *διεργασία της ταξικής αντίστασης και εξέγερσης είναι απαραίτητη για την επιβίωση και την υπεράσπιση των συμφερόντων των εκμεταλλεζόμενων σήμερα, για την κοινωνική ριζική αλλαγή αύριο.*

Αντίστροφη εξέλιξη δεν υπάρχει. Άλλου επιπέδου ζήτημα είναι η οργάνωση και η αποτελεσματικότητά της, αλλά κι η ενότητα στη βάση των αγώνων.

Θα πρέπει λοιπόν να εμποδίσουμε με κάθε τρόπο τις αρνητικές εξελίξεις, την επαναφομοίωση στους λόγους, τις πράξεις και τους θεσμούς του μνημονιακού καθεστώτος, όπως και τις αντιδραστικές συμμαχίες με τις οποίες ελπίζουν να κατασκευάσουν ευρύτερες «οικουμενικές» συναινέσεις. Με ενωτικές συλλογικές αντιστάσεις στα εργατικά σωματεία και σε κάθε άλλο πεδίο της καθημερινότητας των προλετάρων, εργαζομένων, ελαστικά απασχολούμενων ή ανέργων. Με την συλλογικοποίηση και το

μπόλιασμα της πολιτικής αποφασιστικότητας να ανατρέψουμε τα μνημόνια.

Η αρχή έχει γίνει, το νήμα υπάρχει από την προηγούμενη περίοδο, αλλά δυστυχώς η ανάθεση και οι εκλογικές αυταπάτες πολλών δεν επέτρεψαν να προχωρήσει και να ολοκληρωθεί. Ξεσκεπάζοντας τον κυβερνητικό συνδικαλισμό κάθε είδους, ξεπερνώντας την συνδικαλιστική γραφειοκρατία που δικαιώνει το καθεστώς της εκμετάλλευσης, επανιδρύοντας κάθε οργανωτική μορφή του αγώνα των εργαζομένων που δεν εκπληρώνει το ρόλο της, μιας και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι οφείλουν να πάρουν τον αγώνα στα χέρια τους.

Να μην περάσουν τα εφαρμοστικά μέτρα του νέου μνημονίου. Το μνημόνιο-3 να ανατραπεί μαζί με τα παλιά. Κάνοντας την αφετηρία από την απεργία της 12ης Νοέμβρη, όλοι κι όλες να αγωνιστούμε για την αλλαγή του κλίματος απογοήτευσης, για να αποκτήσουν οι επερχόμενες κινητοποιήσεις συνέχεια, ανυποχώρητο και παρατεταμένο χαρακτήρα. Χαμένος είναι αυτός που δεν πολεμά!

* Ο Γιάννης Μαρίνης είναι μέλος Δ.Σ. ΕΛΜΕ Περιστερίου από την Αγωνιστική Παρέμβαση.